Lietas arhīva Nr. CA-0380-19/2
ECLI:LV:RAT:2019:0213.C29507109.6.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2019.gada 13.februārī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja Skaidrīte Buivide,
tiesneši Gvido Ungurs, Sarmīte Vamža,
ar tiesas sēdes sekretāru Robertu Eihmani,
tulci Saulenu Pronckuti,

piedaloties prasītājam /pers. F/ un atbildētājas dzīvokļu īpašnieku kooperatīvās sabiedrības "Jubilejas" pilnvarotajai pārstāvei /pers. G/,
atklatā tiesas sēdē Brīvības bulvārī 34, Rīgā izskatīja civillietu /pers. F/ prasībā pret dzīvokļu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību "Jubilejas" par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu sakarā ar /pers. F/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018.gada 1.jūnija spriedumu.

Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies tiesneses S.Buivides ziņojumu,

konstatēja:

/pers. F/ (turpmāk - prasītājs) 2009.gada 16.martā cēlis tiesā prasību pret dzīvokļu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību "Jubilejas" (turpmāk - atbildētāja) par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu, kur, pamatojoties uz Civillikuma 5., 2352.pantu, Kooperatīvo sabiedrību likuma 3., 22.pantu, lūgts piedzīt no atbildētājas par labu prasītājam morālā kaitējuma atlīdzību 360 Ls apmērā, kā arī tiesāšanās izdevumus.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 1993.gada 14.janvārī prasītājs ieguvis īpašuma tiesības uz īpašumu /adrese/, ko apsaimnieko atbildētāja.

2009.gada 14.februārī, ierodoties atbildētājas biedru kopsapulces norises vietā, prasītājs saskāries ar prasītājas valdes priekšsēdētāja /pers. I/ prettiesisko un agresīvo rīcību, kategoriski atsakoties reģistrēt prasītāja dalību kopsapulcē, kā arī pieļaut prasītāja klātbūtni tajā. Šī rīcība būtiski aizskārusi prasītājam likumā garantētās tiesības aktīvi piedalīties sabiedrības pārvaldīšanā. 2009.gada 2.martā prasītājs iesniedzis atbildētājai iesniegumu ar prasību atlīdzināt viņam nodarīto morālo kaitējumu Ls 360 apmērā par likumā garantēto tiesību aizskārumu un apvainojumu, kuru prasītājam nācās piedzīvot savu draugu un kaimiņu priekšā.

Atbildētāja 2010.gada 24.februārī iesniegusi rakstveida paskaidrojumus par prasību, norādot, ka to neatzīst.

Paskaidrots, ka prasītājs nav atbildētājas biedrs, jo sabiedrības valde likumā noteiktajā kārtībā nav lēmusi par viņa uzņemšanu biedru sastāvā. Līdz ar to arī biedru kopsapulcei nebija pamats apstiprināt neesošu valdes lēmumu. Tā kā 2009.gada 14.februārī bija jānotiek atbildētājas biedru, nevis trešo personu sapulcei, tad prasītājs pamatoti netika pielaists dalībai atbildētājas biedru kopsapulcē.

Prasītājam uz 2009.gada 12.februāri bija nenokārtotas parādsaistības pret atbildētāju 363,72 Ls apmērā, tādēļ, saskaņā ar Kooperatīvo sabiedrību likuma 40.panta trešo daļu viņam 2009.gada 14.februāra biedru kopsapulcē nebija tiesības nedz balsot, nedz arī izteikties. Saskaņā ar prasītājas valdes lēmumu biedru kopsapulcē bija aicināti piedalīties tikai balsstiesīgie biedri. Lai arī likums tieši nenosaka, ka šādām personām – parādniekiem - ir vai nav tiesības piedalīties kooperatīvās sabiedrības biedru kopsapulcē, tomēr, sistēmiski interpretējot Kooperatīvo sabiedrību likuma 17.panta pirmo daļu, 40.panta trešo daļu un atbildētājas statūtu 21.2.punktu, secināms, ka kooperatīvās sabiedrības biedriem, kuriem ir parādsaistības pret kooperatīvo sabiedrību, biedru tiesības un statuss ir ierobežojams, proti, šādas personas nevar realizēt savas tiesības piedalīties biedru kopsapulcē, balsošanas tiesības, tiesības tikt ievēlētiem sabiedrības pārvaldes institūcijās u.c. Turklāt, nav iespējams balsošanas procedūrā izsekot vai balsošanu veic persona ar vai bez balsstiesībām. Ar nepielaišanu piedalīties atbildētājas biedru kopsapulcē prasītājam nav nodarīts nekāds morālais kaitējums Civillikuma 2352.-2353.panta izpratnē.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2010.gada 5.septembra lēmumu tiesvedība lietā apturēta līdz likumīgā spēkā stāsies nolēmums civillietā C29596609.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2017.gada 24.maija protokola lēmumu tiesvedība lietā atjaunota.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018.gada 1.jūnija spriedumu prasība noraidīta, piedzenot no prasītāja valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 9,87 EUR.

Citējot Kooperatīvo sabiedrību likuma 22.panta otrās daļas 1.punktu, atzīts, ka nav šaubu, ka kooperatīvās sabiedrības biedram ir tiesības aktīvi un demokrātiski piedalīties sabiedrības pārvaldīšanā. Tajā pašā laikā Kooperatīvo sabiedrību likums nosaka ne tikai sabiedrības biedru tiesības, bet paredz arī biedru pienākumus un nosaka ierobežojumus piedalīties sabiedrības pārvaldīšanā, ja pienākumi netiek izpildīti.

Tā, Kooperatīvo sabiedrību likuma 40.panta trešā daļa (redakcijā uz sapulces sasaukšanas dienu) noteica, ka biedriem, kuri ne vēlāk kā divas dienas pirms biedru kopsapulces (pilnvaroto sapulces) nav nokārtojuši kooperatīvās sabiedrības statūtos un kopsapulces (pilnvaroto sapulces) lēmumos noteiktās saistības, kopsapulcē (pilnvaroto sapulcē) nav balsstiesību, un viņus nevar ievēlēt kooperatīvās sabiedrības pārvaldes institūcijās. Šādu pat regulējumu paredz arī pašreiz spēkā esoša likuma redakcija.

No atbildētājas 2009.gada 5.februāra paziņojuma par 2009.gada 14.februāra atkārtotās biedru kopsapulces sasaukšanu norādīts, ka uz

kopsapulci tiek aicināti visi balsstiesīgie (nav parādu kooperatīvam) biedri. Atbildētājas statūtu 21.2.punktā cita starpā noteikts, ka sabiedrības biedra pienākums ir laikus veikt māju ekspluatācijas un tehniskās apkopes izdevumu maksājumus, maksu par komunālajiem pakalpojumiem.

Atsaucoties uz likuma "Par dzīvokļa īpašumu" (zaudējis spēku 01.01.2011.) 12.pantā noteiktajiem dzīvokļa īpašnieka pienākumiem, konstatēts, ka prasītājs tiesas sēdē neapstrīdēja faktu, ka uz sapulces dienu viņš nebija veicis maksājumus ne tikai par nekustamā īpašuma apsaimniekošanu, par kuru starp pusēm pastāv strīds, bet arī par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem, kuru pamatotību prasītājs nav apstrīdējis. Fakts, ka starp pusēm pastāv strīds par apsaimniekošanas maksas pamatotību, neatbrīvo prasītāju no likumā "Par dzīvokļa īpašumu" un atbildētājas statūtu 21.2.punktā noteikto maksājumu veikšanas, kuru pamatotību prasītājs nav apstrīdējis.

Tādējādi prasītājam saskaņā ar Kooperatīvo sabiedrību likuma 40.panta trešo daļu, nebija balsstiesību atbildētājas izsludinātajā biedru kopsapulcē.

Līdz ar ko atbildētājai bija tiesisks pamats nereģistrēt prasītāju dalībai 2009.gada 14.februāra sabiedrības biedru kopsapulcē un nav arī pamata atzīt, ka, atsakoties reģistrēt prasītāja dalību kopsapulcē, atbildētāja būtu prettiesiski liegusi prasītājam izmantot Kooperatīvo sabiedrību likuma 22.panta otrās daļas 1.punktā paredzētās tiesības piedalīties sabiedrības darbībā un pārvaldē, jo tās prasītājs nevarēja izmantot balsstiesību trūkuma dēļ.

Tajā pašā laikā ne Kooperatīvo sabiedrību likums, ne atbildētājas statūti neparedz aizliegumu kooperatīvās sabiedrības biedram, kuram nav balsstiesību, atrasties sapulces norises vietā un klausīties sapulces gaitu. Līdz ar to atbildētājas rīcību, aizliedzot prasītājam atrasties sapulces norises vietā, nevar atzīt par tiesiski pamatotu. Tas apstāklis, ka atbildētājai rodas procedūras problēmas saistībā ar balsu skaitīšanu, ja sapulces norises vietā atrodas kooperatīvās sabiedrības biedri, kuri nav tiesīgi piedalīties lēmumu pieņemšanā, nevar būt par pamatu tam, lai neļautu kooperatīvās sabiedrības biedram klausīties sapulces norises gaitu.

Taču ne katrs tiesību aizskārums rada morālo kaitējumu. Lai apmierinātu prasību par morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu, ir jākonstatē tāda neatļauta darbība, ar ko aizskartas cietušās personas nemantiskās tiesības.

Citējot Civillikuma 1635. pantu, atzīts, ka civiltiesiskai atbildībai par morālā kaitējuma nodarīšanu ir nepieciešams nodibināt objektīvus priekšnosacījumus: 1) prettiesisku darbību (bezdarbību), 2) kaitējuma esamību, 3) cēlonisko sakaru starp personas darbībām un reālajām sekām. Tikai pastāvot vienlaicīgi minētajiem vispārīgajiem un nepieciešamajiem priekšnoteikumiem, var iestāties likumā noteiktā atbildība.

No Civillikuma 1635.panta trešās daļas izriet, ka morālā kaitējuma esamība ir prezumējama tikai šajā panta daļā noteiktajos gadījumos. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda. Konkrētajā gadījumā prasītājs prasības pieteikumā nav norādījis uz faktiem, kas pierāda morālā kaitējuma esamību. Proti, to, ka dēļ fakta, ka atbildētāja liedza prasītājam atrasties sapulces norises vietā, būtu aizskartas prasītāja nemantiskās tiesības (piemēram, kāda no cilvēka pamattiesībām) vai nemantisks labums (piemēram, veselība, reputācijas). Prasības pieteikumā nav norādīts un tam nav pievienoti pierādījumi, kas liecinātu par morālā kaitējuma esamību prasītājam. Lietas materiālos esošie pierādījumi nenorāda uz prasītāja piedzīvotām garīgām ciešanām, sāpēm vai pārdzīvojumiem.

Prasības pieteikumā norādītie apstākļi, kurus tiesas sēdē apstiprināja liecinieki /pers. L/ un /pers. M/, ka prasītājs netika ielaists sapulces norises vietā, nepierāda aizskāruma faktu Civillikuma $2352.^1$ panta trešās daļas izpratnē.

Tiesību doktrīnā atzīts, ka gods un cieņa ir ētikas un morāles kategorijas, un katram cilvēkam izpratne var atšķirties. Ar godu saprot personas sabiedrisku novērtējumu, kas ir izveidojies personas darbības rezultātā, bet ar cieņu saprot personas sabiedriskā vērtējuma atspoguļojumu viņas pašas apziņā, t.i., personas pašnovērtējumu.

Visi Civilprocesa likuma $2352.^1$ panta trešajā daļā noteiktie atlīdzības samaksas priekšnoteikumi ir jāpamato un jāpierāda prasītājam, jo atbildētāja nevar pierādīt negatīvu faktu, ka gods un cieņa nav aizskarti. Prasītājs faktiski neizskaidro un nemotivē, kādā veidā apvainojums savu draugu un kaimiņu priekšā ir izpaudies. Proti, prasītājs pat pieņēmuma veidā nav norādījis un nav arī iesniedzis pierādījumus tam, ka atbildētājas darbību dēļ būtu pazemājies viņa novērtējums sabiedrībā, vai arī to, ka atsevišķas personas saistībā ar piedzīvoto notikumu ar savām darbībām, uzvedību un paustajiem viedokļiem būtu likuši prasītājam tā uzskatīt. Faktiski prasītājs sniedz vien savu subjektīvu viedokli, ka ir izjutis pazemojumu savu paziņu un draugu priekšā.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta otro daļu prasītāja valsts ienākumos piedzīti nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 9,87 EUR.

Apelācijas sūdzību par spriedumu 2018.gada 21.jūnijā iesniedza prasītājs, parsūdzot to pilnā apjomā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka prasītājs neatzīst parāda esamību pret prasītāju, jo viņš nemaksāja tikai to rēķinos norādīto summas daļu, kas aprēķināta nepamatoti, pamatojoties uz prettiesisku lēmumu par apsaimniekošanas maksas paaugstināšanu.Likumīgā spēkā stājies tiesas nolēmums, ar kuru atzīts, ka apsaimniekošanas maksa nebija tiesiski paaugstināta un atcelts attiecīgs biedru kopsapulces lēmums.

Prasītāja neielaišana sapulcē tika realizēta ar apsargu starpniecību, kuri, sekojot atbildētājas norādījumiem, prasītāju neielaida sapulcē fiziski ierobežoja prasītāja pārvietošanos, rupji, skaļi, aizskaroši norādot prasītājam viņa vietu, turklāt kaimiņu un draugu klātbūtnē, kas prasītāju pazemoja. Skaļi tika deklarēts par prasītāja parādiem, lai gan tādu prasītājam nav. Viņš ir godīs cilvēks, aktīvs sabiedrības biedrs, aktīvi risina savas un biedru problēmas, līdzdarbojas dažādu biedriem svarīgu jautājumu risināšanā, uzņemas iniciatīvu, sakarā ar to ir iemantojis zināmu cieņu un uzticību, kā arī godīga un saprātīga cilvēka statusu. Prasītājas rīcība pazemojusi un grāvusi prasītāja cieņu citu cilvēku acīs, radījusi nepatīkamas izjūtas un nepatiesi apvainojusi.

Apelācijas instances tiesas sēdē prasītājs /pers. F/ uzturēja prasību un apelācijas sūdzību atbilstoši prasības pieteikumā un apelācijas sūdzībā noradītajiem argumentiem.

Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētājas dzīvokļu īpašnieku kooperatīvās sabiedrības "Jubilejas" pilnvarotā pārstāve /pers. G/ prasību un apelācijas sūdzību neatzina atbilstoši rakstveida paskaidrojumos noradītajiem argumentiem.

Motīvu daļa.

Pārbaudot lietas materiālus un noklausoties pušu pārstāvju viedokli, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. F/ prasība pret dzīvokļu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību "Jubilejas" par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu nav pamatota un ir noraidāma talāk norādīto apsvērumu dēļ.

Civillietu tiesas kolēģija vadās no Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas, ka *apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās*.

Lai gan no apelācijas sūdzības redzams, ka pirmās instances tiesas spriedums tiek pārsūdzēts pilnā apmērā, apelācijas sūdzībā netiek apstrīdēts pirmās instances tiesas lietā nodibinātais, ka prasītājam pieder dzīvokļa īpašums /adrese/, māju pārvalda un apsaimnieko atbildētāja. 2009.gada 14.februārī notika atbildētājas biedru kopsapulce, kur prasītājs netika ielaists. Uz sapulces dienu prasītājs bija atbildētājas biedrs.

Minētie fakti atbilst lietas materiāliem un saskaņā ar Civilprocesa likuma 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesai tie nav jāpārbauda.

Pirmās instances tiesa, noraidot prasību, atzinusi, ka ne katrs tiesību aizskārums rada morālo kaitējumu, turklāt prasītājs nav pierādījis, ka viņam būtu nodarīts morāls kaitējums un aizskarts prasītāja gods un cieņa Civillikuma 1635. un 2351.[1] panta izpratnē.

Apelācijas instances tiesa par pamatotu un pietiekamu atzīst parsūdzētajā spriedumā ietverto motivāciju, tādējādi Civillietu tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas viedoklim un vadās no Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas, saskaņā ar ko, *ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma argumentācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt*.

Vērtējot apelācijas sūdzībā norādīto, Civillietu tiesas kolēģija vadās pēc Civillikuma 1635.panta, kas noteic, ka Civillikuma 1635.pants noteic, ka *katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot*. Panta otrajā daļā noteikts, ka *ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas. Ja šā panta otrajā daļā minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda.*

Vērtējot apelācijas sūdzībā norādīto attiecībā uz apstākli, ka prasītājs pamatoti nav maksājis paaugstināto apsaimniekošanas maksas daļu, Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka 2009.gada 14.februārī, kad notika biedru kopsapulce, 2008.gada 28.jūnija kopsapulces lēmums par apsaimniekošanas maksas palielinājumu vēl bija spēkā un starp pusēm par to pastāvēja strīds, jo Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2018.gada 5.marta spriedums, ar kuru šis lēmums atzīts par spēkā neesošu stājies likumīgā spēkā 2018.gada 7.jūnijā (lietas lapas Nr.182-188).

Vienlaikus, kā to pamatoti atzinusi pirmās instances tiesa, ne Kooperatīvo sabiedrību likums, ne atbildētājas statūti neparedz aizliegumu kooperatīvās sabiedrības biedram, kuram nav balsstiesību, atrasties sapulces norises vietā un klausīties sapulces gaitu. Tomēr, arī konstatējot pret tiesisku rīcību no atbildētājas amatpersonu puses, Civillietu tiesas kolēģija norāda, ka ir vērtējams otrs morālā kaitējuma atlīdzības nosacījums, proti, kaitējuma esamība.

Pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi, ka ne katra prettiesiska rīcība rada morālu kaitējumu un tiesības uz atlīdzību. Minētā atziņa ir nostiprināta arī Latvijas Republikas Augstākās tiesas 2014.gada tiesu prakses apkopojumā "Morālā kaitējuma atlīdzināšana civillietās", norādot, ka Civillikuma 1635.panta formulējums pašreizējā redakcijā nedod pamatu prasītājam katrā tiesību aizskāruma gadījumā cietušajam prasīt apmierinājumu par morālo kaitējumu, lai gan teikums sākas ar vārdiem "Katrs tiesību aizskārums". No panta teksta neizriet, ka visos tiesību aizskāruma gadījumos pienākas morālā kaitējuma atlīdzība, tajā noteikts, ka pienākas apmierinājums. Tātad vispirms ir jākonstatē morālā kaitējuma esamība un tikai tad var spriest par tā apmierināšanas veidu.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ja tiesību aizskārums nav būtisks, tad nav arī pamata atlīdzināt morālo kaitējumu. Pieļaujams, ka pušu strīds radīja gan prasītājam, gan atbildētājam neērtības, iespējams, radīja prasītājam negatīvas emocijas, taču dalība strīdos vēl nenozīmē, ka tas rada atlīdzināmas morālās ciešanas.

Pretējā gadījumā jebkuru saskarsmi ar citu personu, kurā nākas strīdēties, būtu jāvērtē kā morālas ciešanas radošu, par kuru pienāktos atlīdzinājums. Lai visa sabiedriskā dzīve nepārvērstos par tiesvedības jomu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu, atlīdzināms naudā ir vienīgi būtisks morālais kaitējums (atzīts ar judikatūru 2009.gada 17.novembra Augstākās tiesas Senāta spriedums lietā Nr.SKA-505/2009, 7.punkts; ko pēc analoģijas var arī piemērot civilstrīdiem, jo saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 97.pantu, nosakot mantiskā zaudējuma un personiskā kaitējuma priekšnosacījumus un atlīdzinājuma apmēru, piemēro civiltiesību principus).

Analogas atziņas nostiprinātas tiesu praksē, piemēram, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016.gada 21.decembra spriedumā civillietā Nr.CA-0279-16/21, izskatot prasītāja prasību pret atbildētājas valdes priekšsēdētāju par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu sakarā ar prasītāja neielaišanu 2013.gada 17.aprīļa atbildētājas biedru kopsapulcē.

Tiesību doktrīnā atzīts, ka ne katrs tiesību aizskārums rada morālo kaitējumu, jo atbildība vispār ir noteikta par tādu neatļautu darbību, kas izraisījusi negatīvas sekas, kuras sauc par kaitējumu, kas var izpausties zaudējumos vai/un morālā kaitējumā.

Konkrētajā gadījumā Civillietu tiesas kolēģija nekonstatē objektīvu pamatu morālā kaitējuma esamībai, jo tas, ka ticis nodarīts morālais kaitējums ir tikai prasītāja subjektīvs un nepierādīts uzskats. Apelācijas sūdzībā norādītais, ka nepielaišana dalībai 2009.gada 14.februāra kopsapulcē pazeminājusi prasītāja statusu kaimiņu un draugu acīs ir subjektīvs prasītāja uzskats. Civillietu tiesas kolēģija neapšauba, ka prasītājam piemīt apelācijas sūdzībā uzskaitītās pozitīvās personības iezīmes, tomēr viņš nekādā veidā nav pierādījis, ka ar dalības liegšanu biedru kopsapulcē, šīs kvalitātes būtu mazinājušās. Tāpat no lietas neizriet, ka strīdus notikuma rezultātā prasītājam būtu saasinājušās veselības problēmas, vai radušās cita veida nelabvēlīgas sekas.

Turklāt civillietu tiesas kolēģija ņem vērā Augstākās tiesas prakses apkopojumā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu civillietās norādīto, ka ne katra sadzīviska rakstura neērtība ir pamats atlīdzības piedziņai par morālo kaitējumu (*skat. Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Morālā kaitējuma atlīdzināšana civillietās. Tiesu prakses apkopojums. Rīga, 2014.gads, 109.lpp.*).

Līdz ar to Civillietu tiesas kolēģijai ir pamats atzīt, ka pirmās instances tiesa lietas apstākļus ir novērtējusi vispusīgi un objektīvi, taisījusi likumīgu un pamatotu spriedumu, tādējādi ir atzīstams, ka apelācijas sūdzībā norādītie argumenti tiesas sēdē neguva apstiprinājumu un nevar būt pamats prasību apmierināt.

Civilprocesa likuma 42.panta otrā daļa noteic, *ja prasību noraida, atstāj bez izskatīšanas vai ja prasītājs atsakās no prasības, tiesas izdevumi, kas nav samaksāti iepriekš, piespriežami no prasītāja valsts ienākumos.*

Pirmās instances tiesā radušies ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 14,57 EUR (lietas lapas Nr.152-153), savukārt apelācijas instances tiesā – 1,12 EUR apmērā (lietas lapa Nr.198), tātad kopā 15,69 EUR. Prasītājs pie prasības celšanas samaksājis ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 EUR apmērā (lietas lapa Nr.3). Ievērojot minēto, noraidot prasību, no prasītāja valsts labā piedzenami lietā nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 10,99 EUR apmērā (15,69–4,70).

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 434.panta ceturto daļu un 204.[1] pantu, prasītājam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Saskaņā ar iepriekš minēto un vadoties no Civilprocesa likuma 430., 432., 433., 434., 440.panta, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

/pers. F/ prasību pret dzīvokļu īpašnieku kooperatīvo sabiedrību "Jubilejas" par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu **noraidīt**.

Piedzīt no /pers. F/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 10,99 EUR (desmit *euro* un 99 centi) apmērā, kas iemaksājami kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja banka: Valsts kase,

kods TRELLV22, iemaksas mērķis: civillieta Nr.C29507109.

Noteikt /pers. F/, personas kods /personas kods/, termiņu tiesas sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, iesniedzot Rīgas apgabaltiesā samaksu apliecinošu dokumentu par valsts labā piedzīto tiesas izdevumu samaksu.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 (trīsdesmit) dienu laikā Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Spriedums sastādīts 2019.gada 13.februārī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja (personiskais paraksts) S.Buivide
Tiesnesis (personiskais paraksts) G.Ungurs
Tiesnese (personiskais paraksts) S.Vamža